

успѣха си въ тая роля и затова я ценѣше високо.

Споменътъ за неговия Цезаръ стои все още свежъ и пълненъ въ съзнанието на зрителитѣ. Сякашъ всѣка дума, всѣки изразъ, всѣка пауза отъ тази роля бѣха получили свои интонации, свои вътрешни и външни движения, своя жива душа — съ една дума, свой пълненъ художественъ изразъ.

И сега мнозина биха могли лесно да извикатъ въ въображението си едрата фигура и духовния ликъ на добрия баща Цезаръ-Андреевъ. Какъ всички бѣха убедени въ естествеността на неговитѣ непрекъснати тревоги! Нали синътъ му Мариусъ е заминалъ за далечни страни! Момъкътъ не се е обадилъ на баща си. И Цезаръ се ядосва, предъ хората дава дори видъ, че се отрича отъ него, а въ сѣщото време тайно страда за Мариусъ, неговата голѣма надежда, и съ всѣко движение издава, колко много го обича. Хубаво предаваше Андреевъ гнѣва на Цезаря къмъ Мариусъ, и прехода къмъ безпредѣлна бащинска обичъ и справедливост. Обичта се простираше не само надъ сина, а — и надъ любовницата на Мариусъ. Грижитѣ му къмъ Фани, радоститѣ отъ всѣко писмо на Мариусъ — всичко това Андреевъ успѣ да покаже съ чудна естественостъ и изумителна простота. Естествеността на неговия